

เด็กชายผู้ ระบายสีฟ้า ไม่เป็น

รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร
คำนิยม

รุจรวี นาเอก
เขียน

นันทวัน วาตะ
ภาพปกและภาพประกอบ

เด็กชายผู้ ระบายสีฟ้า ไม่เป็น

รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร
คำนิยาม

รุจรวี นาเอก
เขียน

นันทวัน วาตะ
ภาพปกและภาพประกอบ

เด็กชายผู้ระบายสีฟ้าไม่เป็น

รุจรวี นาเอก เขียน

รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร คำนึงม

นันทวัน วาตะ ภาพปกและภาพประกอบ

อดิสร ไพรวัฒนานาญพันธ์ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2561

ราคา 185 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2561: รุจรวี นาเอก

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

รุจรวี นาเอก.

เด็กชายผู้ระบายสีฟ้าไม่เป็น. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2561.

144 หน้า.

1.วรรณกรรมเยาวชน. I. นันทวัน วาตะ, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

896.913

ISBN 978-616-04-3928-7

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังข์สกุล • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนาจินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจารย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม วริษฐา ศรีชัยรัตน์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิทยุธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร ภัทธิดา บุษะ • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เส่งสงค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว • ออกแบบปก พิมพ์พิศา คุรุธรรมณัฐ • กราฟิก สุปราณี อภัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตที่ กริดชนพัทธ์ โทร. 0-2439-6000 พิมพ์ที่ พงษ์วรินการพิมพ์ โทร. 0-2399-4525-31

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีขอเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยม

แม้ฟ้าจะไม่เป็นสีฟ้า ก็เชื่อว่าโลกนี้จะมีดมิด

เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ส่วนใหญ่มักมองกันว่าผู้ใหญ่เท่านั้นที่เป็นฝ่ายแก้ปัญหา แต่ความจริงแล้วแม้เด็กเองจะมีปัญหาและครอบครัวเองก็มีปัญหา เด็กก็คิดและหาวิธีทางที่จะแก้ปัญหาอย่างมุ่งมั่นได้เช่นกัน

เพียงเพื่อให้ได้เห็นรอยยิ้มของพ่อกลับมาอีกครั้ง เมื่อแม่ด่วนจากไป เด็กชายที่ระบายสีฟ้าไม่เป็นคนนี้ก็มุ่งมั่นและทำทุกวิถีทางเพื่อให้พ่อกลับมายิ้มอีกครั้ง แน่แน่นอนว่า ไม่เพียงแต่พ่อของเด็กชายคนนี้เท่านั้นที่กลับมา มีรอยยิ้มผู้อ่านก็จะยิ้มเมื่ออ่านจบและเห็นถึงความพยายามของเด็กชายที่พลิกปัญหาของตนเองให้กลายเป็นความสำเร็จด้วยการหนุนช่วยจากครูผู้มีความเข้าใจ

นวนิยายเรื่องนี้สะกิดเตือนเราว่าหากทุกคนมองว่าปัญหาที่เผชิญมีไว้เพื่อให้หาทางแก้ไข เราคงมีความสุขในเส้นทางชีวิตกันมากกว่านี้อีกแน่นอน

รองศาสตราจารย์ ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร

นายกสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

คำนำสำนักพิมพ์

ครามเป็นเด็กชายที่ชื่นชอบในการวาดรูป เพราะเคยเห็นแม่วาดมาตั้งแต่ตัวเองยังอายุน้อยกว่านี้

เขาเริ่มเข้าสู่วัยเรียน ได้ริเริ่มวาดรูปอย่างจริงจัง แต่ก่อนเขาจะฝึกฝนให้ไปไกลสักเพียงไหน กลับพบว่าตัวเองตาบอดสี

เป็นเรื่องตลกร้ายที่เขาชอบภาพท้องฟ้า กลับมองไม่เห็นสีฟ้าอย่างที่คนทั่วไปเห็น

สีฟ้าที่เขาเห็นไม่เหมือนใคร ไม่ถูกต้องตามสีที่คนอื่นเห็น ไม่ตรงความเป็นจริง แต่ถึงอย่างนั้น นั่นก็คือสีฟ้าที่เขาเห็น ไม่อาจบอกเป็นอย่างอื่นได้

ครามถูกล้อตั้งแต่วินาทีที่วาดรูประบายสีฟ้าผิดเพี้ยนไป และฝังใจมาตั้งแต่นั้น

เขาไม่กล้าที่จะวาดรูปอีก

เธอเองก็คงมีสิ่งที่ต้องฟันฝ่าใช้ไหมล่ะ ใช่ หมายถึงเธอนั้นแหละที่กำลังอ่านข้อความอยู่ตอนนี้

ความหวังที่เธออยากให้ เป็น ข้อจำกัดกันขวางที่ไม่อาจทำสมดังตั้งใจได้ ไม่ต่างจากครามที่ตั้งใจจะวาดรูป ทั้งที่เห็นสีไม่ปกติ

ไม่เป็นไรหรอกนะเธอ

ลองอ่านเรื่องราวของครามดูสิ แล้วบางทีเธออาจจะได้คำตอบอะไรให้ตัวเองก็ได้นะ

นานมีบุ๊คส์

บทนำ

.....

เปิดเทอมแล้ว

เปิดเทอมวันแรก

เสียงนั้นดังแว่วมาแต่ไกลคลอกับเสียงรongsเท้าตึกตัก เสียงรถยนต์บรีน ๆ เสียงกริ่งจักรยานกริ่งกริ่งของผู้ปกครองซึ่งมาส่งลูกหลานถึงประตูรั้วโรงเรียน พวกเขาจอดรถไว้ริมรั้วโรงเรียน ส่วนใหญ่เป็นมอเตอร์ไซด์และจักรยาน ทางเท้าจึงเต็มไปด้วยรถต่างๆ เรียงรายเป็นแถวยาวจนถึงสุดหัวมุมถนน

เด็ก ๆ จะซ้อนท้ายมากับคนขับ คนที่มีพี่น้องก็ซ้อนสาม คนตัวเล็กนั่งกลาง คนตัวใหญ่นั่งหลังคอยประคองไม่ให้น้องตกจากเบาะ พอถึงประตูโรงเรียน พี่คนโตลงก่อน คอยดูน้องก้าวเท้าลงจากรถ คนกลางถึงตามลงมา สามคนพี่น้องยกมือไหว้คนส่ง ก่อนที่ทั้งสองคนจะประกบน้องคนเล็กคนละข้าง จับมือพากันเดินข้ามถนน

เด็กคนไหนที่โตหน่อยก็เดินมาเอง บ้างเดินมาจากอีกฝั่ง ต้องคอยลุงจรรยาทำสัญญาณมือขอให้รถหยุด เด็ก ๆ จึงข้ามได้ แต่ที่มาจากฝั่งเดียวกับประตูโรงเรียนก็จะเดินเลียบริ้วปูนสีซีดเข้าประตูโรงเรียนไป แต่ต้องคอยหลบจักรยานและมอเตอร์ไซด์ที่เข้ามาส่งและส่งเสร็จแล้วออกไปด้วย

วันแรกของเทอมเต็มไปด้วยความวุ่นวายเล็กๆ อยู่เสมอ ทั้งสามพี่น้องที่กำลังจะข้ามถนน เด็กๆ ที่หลบเสียงรถเข้าออก ลุงจรรยาจูงมือให้หยุด ผู้ปกครองผลัดเปลี่ยนกันมาถึงที่ ก้มบอกลูกหลานให้ตั้งใจเรียนหรือจากไปโดยไม่พูดอะไรเลย แล้วก็จะมีคนอื่น ๆ เวียนมา เป็นอย่างนี้เสมอ เป็นภาพชินตา

อีกสิบห้าวันที่จะเข้าคาบเช้าของการเปิดเทอมวันแรก

จักรยานสีแดงแล่นมาด้วยความเร็ว

เด็กชายซ้อนท้าย กำชายเสื้อยืดของพ่อ เมื่อล้อข้ามผ่านลูกระนาดบนถนน แรงกระแทกทำให้ยิ่งกำแน่นจนผ้ายับยู่ยี่ เด็กชายหุดคอ ชบแผ่นหลังขึ้นเหวี่ยง พ่อตื่นสายและมีเรื่องอะไรมากมายให้จัดการ พ่อเซ็นจักรยานออกมาพร้อมกับบอกให้เขารับขึ้นซ้อน เด็กชายก้าวเหยียบที่พักเท้า นั่งให้เข้าที่ แล้วจักรยานก็ทะยานไปข้างหน้าโดยไม่รีรอ

จังหวะเท้าถีบของพ่อทำเอาหัวใจเต้นตุ้กตุ้ก เพราะใกล้เวลาเช้าแถวแล้ว เด็กชายพลอยลั่นตัวเกร็ง แต่แล้วก็มาถึง จักรยานจอดตรงประตูโรงเรียน เด็กชายก้าวชาลง เหยียบพื้น สองมือกระชับสายกระเป๋าใบใหม่ พ่อจอดจักรยานริมรั้ว ก่อนถามลูกชาย

"ไม่ลืมอะไรนะคร้าม"

เด็กชายส่ายหน้า สองมือกระชับสายกระเป๋านั่นแน่นกว่าเดิม พ่อย่อตัวลงมา จัดคอเสื้อนักเรียนตัวใหม่ให้เข้าที่ เขามองลูกชายคนเดียวในชุดนักเรียนโรงเรียนประถม ซึ่งโตเกินกว่าในความทรงจำของเมื่อวาน กระนั้นเขาก็เอื้อมมือลูบศีรษะลูกแบบที่เคยทำเสมอ

"เป็นพี่ป่อหนึ่งแล้ว ต้องอดทนนะ"

"ครับ"

"ตั้งใจเรียนนะ"

"ครับ"

"มั่นใจแล้วหรือว่าไม่ลืมอะไร" วาริชชะเง้อมองกระเป๋า "ให้แม่เขาดูอีกทีหรือยัง..."

"จะเข้าเรียนแล้วนะครับ"

วาริซหุบปาก มองลูกชายซึ่งเมื่อคืนตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ เอาแต่รับร่ำ
ให้เขาเอาชุดนักเรียนมาให้ เพราะอยากสวมไวๆ จนภรรยาของเขาต้องลุกขึ้นมา
ปรามลูก บอกให้เขาพาครามมาที่เตียง กล่อมให้ลูกชายหลับ ก่อนจะให้เขาพา
ไปส่งที่ห้อง ลูกชายซึ่งตื่นเช้ากว่าใครๆ ตื่นเต้น กลัวจะไปสายตั้งแต่วันแรก
ตอนนี้กำลังกำสายกระเป๋ จ้องเขาตาแป๋ว รอสัญญาณเข้าโรงเรียน

วาริซยิ้ม

"ก็ได้ ไปกัน"

วาริซจูงมือลูกชายเดินเข้าโรงเรียน ครามเดินเคียงข้างพ่อด้วย และ
หยุดเดิน เมื่อพ่อหยุดไล่หาชื่อของลูกชายที่ป้ายประกาศ พ่อขยับปากขมุบขมิบ
ลักพิกก็หยุด และหันมาบอกคราม

"ดูนี่สิคราม" พ่อชี้ชวนให้ดู "ครามอยู่ห้องปอหนึ่งทับสามนะ"

เด็กชายตาโต มองตามนิ้วพ่อ พยายามแข่งดูชื่อตัวเอง เขาไม่ลืมหรือ
...ครามท่องชื่อตัวเองมาอย่างดี ชื่อเด็กชายคราม...เพียงแค่นั้นที่เด็กประถม
น้องใหม่จะอ่านออก

หลังจากนั้นพ่อเดินพาเขาไปส่งยังอาคารเรียน ในวันแรกของการเปิดเทอม
วันเดียวเท่านั้นที่พ่อจะพาเขามา หลังจากนั้นเด็กชายจะต้องมาคนเดียว เพราะ
เขาโตแล้ว แม่บอก เป็นพี่ประถมแล้วจะให้พ่อมาส่งไม่ได้ นี่ยิ่งทำให้หัวใจของ
ครามเต้นตึกตักไม่หยุด

ห้องชั้น ป.1 อยู่ชั้นแรกของอาคาร เมื่อถึงบันไดขึ้นอาคาร พ่อชี้ให้ดูว่า
ห้องของเขายู่ทางด้านซ้าย เดินไปไม่กี่ไกลก็เห็นป้าย ป.1/3 แหวนไว้หน้าห้อง

"พอมาส่งแค่นี้ะคราม" พ่อบอก ปล่อยมือ "แล้วเย็นนี้จะมารับ"

"ครับ" ครามพยักหน้า พนมมือไหว้ลา วิ่งแจ้นขึ้นอาคารไป

วาริชมองลูกชายวิ่งหายไปในกลุ่มเด็ก เมื่อลูกกลับตา เขาก็เดินกลับ แต่
หาได้รู้ว่าครามมองเขาอยู่ มองจนร่างพ่อลับหายไปพร้อมจักรยานสีแดง

เปิดเทอมแรก

เพื่อนใหม่

เมื่อมาถึงห้อง ครูประจำชั้นบอกครามให้เอากระเป๋าไปเก็บไว้ในห้อง แล้วรีบออกมาเข้าแถว เพราะอีกไม่นานก็จะถึงเวลาเคารพธงชาติ เมื่อเดินเข้าไปในห้อง ครามเลือกวางกระเป๋าไว้ตรงริมหน้าต่าง และรีบออกมาเข้าแถว ครูจัดให้ครามยืนอยู่ต้นแถวเพราะตัวเล็ก เด็กน้อยยืนตัวตรง ไม่กล้ากระดุกกระดิก เปลี่ยนเสียงร้องเพลงชาติตะกุกตะกัก สวดมนต์ตามกระถ่อนกระแท่น และกล่าวคำปฏิญาณตนที่ไม่รู้ความหมายไปด้วยใจหวาดหวั่น

จนเมื่อครูใหญ่ก้าวทำออกมาอยู่หน้าไมค์ ซึ่งเห็นได้ลิบ ๆ จากหน้าต่าง ร่างของครูเล็กจิ๋วจนครามพยายามเขย่งมองก็ยังมองเห็นไม่ถนัด จึงต้องขมใจอยากรู้ ยืนเงียบ ๆ ตามคำสั่งครู *ห้ามพูดกันในแถว*นะ เขาทำตามอย่างเคร่งครัด "นี่"

ใครสักคนเรียก เสียงทำลายกฎของความเงียบ ครามยื่นหน้ามองหาซ้ายที แต่พอหันขวามาก็เห็นเด็กชายคนหนึ่งดวงตากกลมโต จ้องเขาเขม็ง

"นี่" เขาเพิ่มระดับเสียง ขึ้นมาที่คราม "นายนั่นแหละ"

ครามมองเขา เด็กชายตาสีแดงจ้องกลับ ครามส่ายหน้า กระซิบเบา ๆ กลับ *ไม่เอา เดี่ยวครูว่า* เสียงกระซิบเบาหวิวเท่าลม โดนกลบด้วยเสียงตามสายจากหน้าเสาธง

"อะไรนะ" เด็กตาแดงเร่งเสียง "ไม่ได้ยิน"

เสียงเขาดังทะลุเสียงตามสาย ทำเอาคนอื่น ๆ หันมามอง กระทั่งเด็กผู้หญิงแถวหน้า เธออ้าปาก เตรียมจะฟ้องครู ครามหน้าเสีย กัดปากแน่น เขาจะไม่พูด เขาจะไม่พูด...

"ไม่มีปากเหรอใจ"

เด็กชายตาแดงชักจุน เมื่อเห็นว่าทักไปแล้วอีกฝ่ายทำเป็นเมินเขา เหมือนไม่เห็นกัน เป็นเพียงอากาศ

"ไม่คุยก็ไม่คุย"

บทสนทนาในตอนเช้าจบลงแค่นั้น เพราะครูใหญ่พูดจบแล้ว ครูประจำชั้นจึงบอกให้ทุกคนกลับเข้าห้อง นั่งประจำที่ วิชาแรกกำลังจะเริ่มแล้ว

เปิดเทอมวันแรก

วิชาแรกคือวิชาศิลปะ

ครามนั่งตัวตรง ตั้งใจฟังครูพูด ครูแนะนำตัวกับนักเรียนในชั้น และบอกว่าวันนี้เป็นวันแรกของการเรียน คาบแรกของวันคือวิชาศิลปะ ครูจะแจกกระดาษให้คนละหนึ่งแผ่น ให้วาดอะไรก็ได้ตามที่อยากวาด คราเริ่มต้น เขาชอบวาดรูปมากที่สุด คราอดใจรอไม่ไหว ทันทีที่ครูวางกระดาษบนโต๊ะ เขาพนมมือไหว้ขอบคุณ แบบที่พ่อและแม่สอนเสมอ

เด็กชายหยิบกล่องดินสอสีกล่องใหม่เอี่ยมวางไว้บนโต๊ะ ดินสอสีไม่ยี่สิบสี่สีที่รบเร้าให้พ่อซื้อให้ แม่เป็นคนช่วยเลือกให้คราแม่บอกว่าสมัยยังเด็ก แม่ของแม่ก็เลือกกล่องนี้ให้ เพราะสีสวยและราคาไม่แพงมาก คราเชื่อแม่ แม่รู้ดีที่สุดในเรื่องนี้

เมื่อได้กระดาษมา เด็กทุกคนหยิบไม้บรรทัดทาบบนกระดาษ จับดินสอลากเส้นยาวติดไม้บรรทัดจากด้านหนึ่งไปอีกด้าน หมุนแผ่นกระดาษ ดีเส้นให้ครบอีกด้าน ก่อนหยิบยางลบลบเส้นส่วนที่ติดกัน บัดเสียงยางลบออก กลายเป็นกรอบรูปในกระดาษสีขาว

คราที่นั่งนึก จะวาดอะไรดีนะ

เด็กชายเฝ้าการใช้ความคิด ไซ้แล้ว ท้องฟ้า! วันไหนที่แม่แข็งแรง แม่จะขอให้พ่อพาออกมาข้างนอก ดูท้องฟ้าในวันนั้น บางครั้งแม่ออกข้างนอกเบาๆ เรียกครามาดูด้วยกัน ทั้งสองดูท้องฟ้าด้วยกันอยู่นาน บางครั้งพ่อก็ตามออกมาดูด้วย

เขาตัดสินใจจับดินสอลากเส้นโค้งยาว

เส้นโค้งต่อกันเป็นก้อนเมฆ

ครา มองออกไปนอกหน้าต่าง มองดูว่าท้องฟ้าวันนี้เป็นอย่างไร แล้วก้มหน้าก้มตาวาด วาด วาดโดยไม่หยุด มีบ้างที่สลับหยิบยางลบมาลบส่วนที่เกินออก ใช้เวลาอยู่นานก็วาดเสร็จ ครานี้ละ ถึงเวลาลงสีแล้ว คราเปิดกล่องอย่างระมัดระวัง กลัวฝากล่องกระดาษจะยับ

"ฉันขอใช้สีของเธอได้ไหม"